Ч. 50 Пятниця 3 (16) марта 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Парляментарні справи. — Полудневo-африканьска війна.)

Скоре і остаточне полагодженє справи рекрутів можна уважати за кульмінацийну точку спосібности до законодатної працї мертвого парляменту. Тепер, здаєть ся, що відбудуть ся найбільше ще два засїданя. На однім з них відбудуть ся вибори до спільних делеґаций. Говорять, що вже в суботу рада державна буде відрочена Президия палати вже одержала письмо дра Кербера з просьбою о вибір делеґаций. Се відбуде ся в пятницю і на тім мабуть скінчить ся передвеликодна сесия.

Угодова конференция має бути скликана між 20 а 26 мартом. Відбуде ся кілька засїдань, на котрих правительство буде старати ся доведи їх до згоди в справі куриї, в справі veto, а передовсїм в справі урядового язика. Президент кабінету ще раз хоче вислухати обі сторони, а відтак по сьвятах предложить відповідний закон і не згодить ся на ніякі зміни, хиба що зажадають сего обі сторони. Се буде послїдна проба Коли сей закон стрітить ся в палатї з опозициєю, покаже ся, що парлямент неспосібний до працї.

На дневнім порядку найблизшого засїданя палати панів, яке відбуде ся завтра, дня 16 с. м. поставлені вибори до делеґаций. Внесене на вчерашнім засїданю палати панів умова між Австро-Угорщиною і Німеччиною, дотикаюча взаїмної охорони лїтератских прав полягає на таких самих основах, як договори з иншими державами. — Комісия, котрій поручено справу признаваня титулу інжинєра, покінчила вчера свої наради і приймила правительственне предложене, а рівночасно ухвалила таку резолюцию: Взиває ся Раду державну, аби по управильненю дипльомових іспитів, поробляла сейчас потрібні заходи, щоби тим скінченим слухачам висших наукових заведень, котрим прислугує титул інжинєра признавано титул доктора.

Комісия социяльно-полїтична приймила по довшій дискусиї проєкт закона, котрим заводить ся в гірництві час працї для денних робітників. Час той не може бути довший як 9 годин, разом з вїздом і виїздом з закопу. Той нормальний день входить в житє першого сїчня 1901, а в специяльних случаях 1 сїчня 1902. В наглих і виїмкових случаях дозволені і надобовязкові години, а рішає о тім постійна комісия, зложена з представителів державної власти, гірничого підприємства і робітників. Крім того ухвалено узнати комісию за неустаючу. Підчас дискусиї заявив президент міністрів др. Кербер, що правительство кілька разів з власного почину хотїло завести скороченє часу працї в копальнях. То бажане виявило правительство на засїданю палати послів дня 12 марта, де заповіло що поставить відповідне внесене на сесиї по великодних сьвятах. Тепер послїдує замкнене парляментарної сесиї длятого, щоби дати час краєвим соймам на полагоджене деяких важних справ.

З Преториї доносять, що супротив походу Анґлїйцїв на Блюмфонтен перенесено осідок правительства до Кронштадту. — Бурский ґенерал Делярей доносить о битві під Абрагамскраль, де Бури хотїли дня 10 марта спинити Анґлїйцїв в їх походї. Того дня напало до 40.000 анґлїйского войска з двох сторін на становища Бурів. Насамперед хотїли Анґлїйцї переломити становище ґен. Колїєра. Коли побачили, що всї їх змаганя в тім місци були би безуспішні, ударили на лїве крило. Борба тревала від 9-ої години рано до вечера Бури бороли ся з геройством і три рази відбили напади Анґлїйцїв. Страти Анґлїйцїв були дуже великі. В ночи Бури уступили і очистили дорогу до Блюмфонтен.

Новинки.

Львів дня 15-го марта 1900.

— **Філія „Просьвіти“ в Тернополи** оповіщує, що дня 29 н. ст. марта с. р. (в четвер по Середопістю) устрою віче господарске з такою програмою: 1) „О комасациї ґрунтів і її користи в господарстві“ реферат о. Василя Короля. 2) З пасічництва: „Практичне поучене о виробі сломяних улиїв і штучної вощини“ покаже о. Николай Михалевич з Чернелева руского. 3) При кінци наступить льосоване виключно лише між членів „Просьвіти“ всїлякого насїня, знарядів

---

29)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Брама, котрою входив королївский похід до міста, отворила перед високими пришельцями свої обі зелізні половини, високі на пятьдесять ліктів. Сего входу боронила з кождого боку одна башта, перед котрою стояв ніби сторож величезний, криластий бик, витесаний з каменя, з бородатою, поважною людскою головою [1]) З дивом споглядала Нітетіс на ту величезну браму, урадована дивила ся на довгу, широку улицю великого міста, котре на її честь прибрало ся в найкрасшу сьвяточну одежу.

Скоро показав ся король і золотий віз, підняла товпа людий, що збігла ся з цїлого міста, голосний крик радости, а оклики радости стали ще голоснїйше, і не було їм кінця, коли нарід побачив вертаючого домів Барт'ю, свого любимця. Нарід і Камбізеса вже довго не видів, бо король, після медийского звичаю, показував ся лиш рідко публично. Він повинен був невидимо як бог панувати, а його появи повинен був нарід дожидати як би якого радістного торжества.

Нинї виступив був цїлий Вавилон, щоби побачати і повитати короля, которого всї бояли ся і вертаючого домів любимця народу. Всї вікна заняли були цїкаві женщини, котрі над ходячим кидали цьвіти під ноги та виливали на них пахучі есенциї. Улиця була посипана міртами і пальмовим галузєм, перед дверми стояли зелені дерева всїлякого рода, з вікон звисали коври і сукна, від дому до дому тягнули ся уплїтки цьвітів, запах кадила і сандалового дерева наповняв воздух, а на обох боках улиці стояли збитою масою тисячі а тисячі цїкавих Вавилонцїв в білих, полотняних сорочках, в ріжнобарвних вовняних свитах, в коротких плащиках, та держали в руках довгі палиці, на котрих горішнім кінци були повироблювані з золота, срібла і слоневої кости ґранатові яблока, птички або рожі [2]).

Всї улицї, котрими ішов похід, були широкі і рівні; доми будовані з цегли були дуже красні і високі. Але понад всїх піднимала ся, видна з всїх сторін, величезна сьвятиня божка Беля зі своїми величезними сходами, котрі з надворку обкручували ся вісім разів широкими колесами як би яка величезна гадина доокола круглого подібного до вежі будинку, що складав ся з поверхів, з котрих кождий висший був щораз менший, як той що під ним, на котрім він спочивав. Сходи ті ішли аж на сам вершок, де була правдива сьвятиня [3]).

[1]) Були то асирийскі сфінкси, котрі очевидно зображали всемогучість божества: бо они сполучають в собі найбільшу силу в тїлї бика, найбільший розум в голові чоловіка і найбільшу скорість в крилах орла. Оріґінали і відливи виробів старої асирийскої штуки знаходять ся в британийскім музею в Льондонї, в Люврі в Парижи і (іменно відливи) в новім музею в Берлинї.

[2]) Опис такий подає пророк Єзехиїл. Са нона згоджує ся також дуже красно з тою, в якій представлені Асирийцї на образах египетских памятників, на котрих знаходять ся зображені також чужі народи. В славнім вичисленю походів Тутмеса III. в Карнаку говорить ся також про Асурі і Бебель, про всхідну Сирию і Вавилон. Там сказано: В роцї 40 була данина короля з Асурі великий камінь лазуровий, що важив 20 мін і 9 асів, красвий лазуровець з Бебеля (Вавилона?) і т. д.

[3]) Про ту сьвятиню Беля, котру дехто уважав за „вежу вавилоньску“ (1. книга Мойсея) згадує Геродот, Діодор, Страбо і др; але здає ся, що розвалини тої вежі, при котрій помішали ся язики, суть скорше ті, які знані під іменем Бірс Німруд. Повисший опис тої сьвятинї старав ся Еберс подати так, як то можна виробити собі понятє о ній після опису старинних писателів. Перший поверх тої сьвятинї, котрий стоїть ще нинї обсипаний доокола румовищем, есть на 260 стіп (83 метрів) високий. Мури, які окружали сьвятиню, видко не досить добре і они мали бути 4000 стіп довгі а 3000 стіп широкі. В часї сеї повісти сьвятиня та мусїла ще стояти в цїлій своїй красї, бо звістно, що король Небукаднезар велїв її величаво викінчити.

господарских і предметів з пасічництва. Вступ на віче безплатний. Початок точно о 1 годині пополудни. Віче відбуде ся в сали „Ґвязди“ (улиця Сьвятоіваньска). — Виділ просить о найчисленнійшу участь так самим членів „Просьвіти“, як і членів усїх читалень. Запрошеня розсилають ся до всїх читалень. Коли би котра з читалень не дістала запрошеня, то зволить взяти участь на основі сего оповіщеня.

— Обікража почтового воза. В Скалаті лучив ся подібний випадок обкрадення почтового воза, що перевозив з уряду почтового на дворець зелїзниці мішочок з грішми, як перед кількома місяцями у Львові. По дорозї з міста на дворець закрав ся невислїджений доси злочинець до почтового воза і витягнув грошевий мішочок, наданий до краевого банку у Львові, з квотою 531 корон. Злодїй був точно позваномлений, що як раз сей віз містить в собі ті гроші, отже мусів то бути хтось із почтової служби.

— Перші ластівки, в виді срібних пятикоронівок, злетїли вже до Львова, як кажуть, числом триста тисячів штук. Чи загнїздять ся они під кождою стріхою, о тім не лиш можна сумнївати ся, але таки можна рішучо сказати, що ні. То такі птиці, що хоч де й загостять, то борше відлїтають, як прилетїли. Хто однакож може, нехай бодай першу пятикоронівку, яку дістане в свої руки, сховае собі на памятку. Кажуть, що такий схований перший гріш мае ту силу, що притягае гроші до себе; не так, як звістний „инклюз“, але в той спосіб, що чоловіка кортить тогди до першої монети доложити ще другу, а коли вже есть дві, то его кортить ще більше доложити третю і т. д., аж наконець чоловік і сам не стямить ся коли стане — мілїонером. Варто спробовати, лиш треба конче старати ся о то, щоби — кортїло!

— Мілїони на вандрівці. Після нового статута банкового мае угорске правительство давати австроугорскому банкови золото, потрібне за кождий раз на покрите виданих грошей, а головна філїя австро-угирского банку в Будапешті мае то золото переховувати в своїм будинку. Доси однакож не мае та філїя відповідного будинку панцирного до поміщеня таких сум і длятого розпочала ся тепер вандрівка мілїонів. Угорске правительство зложило завчасу то золото, яке було потрібне на покрите виданих тепер 5 коронівок, а сума, яка припала на Угорщину, виносить 45 мілїонів золотих риньских. Отже ту суму висилають тепер до головного банку Відни. Висилка тих мілїонів робить почтї не мало клопоту, бо і есть коло чого заходити ся і треба брати на себе велику одвічальність та бути дуже осторожним при висилцї. Що дня вечірним поїздом висилають по 50 скринок а в кождій скринцї по 90.000 зр., отже що дня вандруе з Будапешту до Відня по 4 і пів мілїона риньских золотом. За десять днів вандрівка буде скінчена.

— Зловлені злочинцї. Одна молода дівчина в Лясци, в Прусах, дізнала ся з оголошеня, що якийсь др. Альтен в Ельберфельд шукае молодої дівчини до завідуваня господарством. На лист, написаний до Альтена, одержала відповідь, щоби дожидала его на стацїї в Ван. Проворна дівчина, заки поїхала до Ван, вивідувала ся передше о др. Альтенї в полїциї. Там дізнала ся, що такого чоловіка нема зовсім. В товаристві комісаря і кількох полїцийних аґентів ставила ся на означенім місци. Незнакомий явив ся дїйсно, а найблизшим поїздом прибув також его товариш. Полїция увязнила обох підозріних пташків. Они належали до шайки, що займала ся продажаю дівчат на Всхід.

— Султаньска родина розбігае ся. Над султаном Абд-ул-Гамідом повисло якесь зловіще нещастє. Не досить, що цїла его держава кришить ся і ломить ся поволи на дрібні кусні, але ще й найблизша его родина утікае від него. Недавно тому утїк з Константинополя шурин султана з цїлою своею родиною, а тепер розійшла ся чутка, що втекла султанова донька Гаджідже разом зі славною турецкою поеткою Ганум Ніґяр і сестрою Гамед-Різа бея. Всї три дами були членами екзекутивного комітету молодо-турецкої партиї полїтичної. Ганум Ніґяр есть донькою Османа-паші, котрий походить з Угорщини. Втеча доньки страшно пригнобила султана.

— Факір чудотворець. Звістно, що індийскі факіри уміють показувати такі штуки, котрі мусять кождого дивувати, тим більше, що факіри не уживають до них найже ніяких або лиш дуже малих помічних средств і приладів. Але найславнійшим із всїх факірів есть Ран Першад з Бенарес, про котрого сер Джордж Нюнес ось що розповідае: В Калькутї показував Першад свої штуки перед ним і его товаришами в домі одного Анґлїйця, де преці не міг був поробити ніяких приготовлень до них По звичайних штуках приступив він до тих, що зробили его славним на всї часи. Насамперед варив риж. До малого кітлика налито води і всипано потрібний риж. Відтак закликано малого хлопця з улицї і Першад поклав ему горстку соломи на голову а хлопець станув під кітлик, котрий завішено на стели так, що він звисав свобідно. Першад запалив солому хлопцеви на голові і за 30 секунд риж був зовсім уварений і смачно приготовлений. Хлопцеви при тій штуцї не стало ся нічогісенько. Відтак взяв ся факір чудотворець угощати цїле товариство. Він потер рукою по стїні і з неї вискочив малий срібний краник. Першад попросив тогди присутних, щоби сказали, чого котрий з них хоче, чи вина портового, чи секту або якого иншого напитку з его чудесного жерела. Якийсь Ірляндець сказав, що він хотів би напити ся віски (горівки) з содовою водою. Факір зовсім не знайшов ся в клопотї. Насамперед пустив він віски а відтак струю чистої судової води. Опісля мусїли всї видцї уставити ся півколесом. Один з присутних держав в руцї рупію (срібну монету). Рам Першад попросив его, щоби він замкнув очи і подумав собі якийсь далекий край. Він подумав собі Росию і ось з рупії зробив ся рубель. Тепер дали той рубель иншому. І той так само замкнув очи та подумав собі Австрию. Коли отворив руку, мав в руцї вже не рубель, лиш срібний австрийский ґульден. Так ішла монета з рук до рук і щораз то инакше переміняла ся, аж прийшла яко доляр до Ірляндця, котрий вже перед тим хотів факіра кілька разів зловити; він пустив тепер монету, той доляр в рукав. Першав не говорив нічого, лиш взяв ся до показуваня найбільшої своеї штуки: чуда ростучого дерева манґо. Кістку з зерняткою манґа вложено до горшка повного землї, котру принесено з города; на землю в горшку вилляв Першанд склянку води і накрив горнець великою хусткою. Рам Першад взяв тогди сопілку і став грати. Хустка зачала поволи підносити ся в гору що раз висше і висше, аж може на дві стопи високо. Першад розрізав тогди хустку а під нею показало ся красне деревце вкрите цьвітами. Та й малий рожевий овоч висів на нїм. Першад закликав тогди Ірляндця, щоби він розкраяв овоч. Ірляндець так і зробив і ось замість кістки в овочи знайшов ся доляр. — Все то булоби дуже красно, коби то лиш була правда.

Тепер зближав ся похід до королївского замку [4]), котрого величина відповідала величезним розмірам цїлого міста. Мури, що окружали той замок, були цїлі вкриті ріжнобарвними поливаними образами, котрі представляли якісь дивні потвори з людий, птиць, ссучих зьвірят і риб, лови, сцени з війни і торжественні походи. Від півночи, вздовж ріки, піднимали ся висячі городи [5]); у всхідній сторонї, на другім боцї Евфрату, стояв другий, менший королївский замок, котрий був сполучений з тамтим першим камінним мостом, будівлею, що була справдешним чудом.

Похід поступав через зелїзні брами трох мурів, що окружали палату. Конї Нїтетіси станули, слуги призначені до подаваня підніжка, помогли їй злїзти з воза. Она опинила ся в своїй новій вітчині а незадовго опісля в комнатах помешканя, призначено для жінок, котрі тимчасом призначено для неї.

Камбізес, Барт'я і знакомі нам приятелї стояли ще окружені якою соткою сьвяточно убраних достойників на подвірю замку, вистеленім ріжнобарвними коврами, коли дав ся почути голосний жіночий голос і вибігла на подвіре та помежи мужчин чудово красна молода Перзинка в дорогих сукнях і з шнурками дорогих перел в буйнім білявім волосю, а за нею бігло кілька старших жінок.

Камбізес усьміхнений заступив дівчинї, що так гнала, дорогу, але она зручно вирвала ся від него і за хвильку ніби зі сьміхом ніби з плачем кинулась Барт'і на шию.

Жінки, що бігли за нею, припали здалека перед королем до землї, а Камбізес видячи, як дівчина не перестае пестощами витати вернувшого домів, відозвав ся: Встидай ся, Атосо! Не забувай на то, що від коли носиш ковтки [6]), ти перестала вже бути дитиною. Я тому не противний, що ти тішиш ся поворотом твого брата, але навіть і в радости королївска дівиця не повинна забувати на то, що їй яло ся! Иди же зараз до матери! Онтам твої служницї. Иди і скажи їм, що я тебе в сей день радости пустив безкарно! Але скоро би ти ще раз важила ся зайти сюди, де нікому не покликаному того не вільно, то скажу Боґесови, щоби замкнув тебе на двайцять днів. Памятай то собі, ти вітрогоне та скажи матери, що я там зараз прийду з Барт'єю. Ходиж сюди, нехай тебе поцїлую! Не хочеш? Пождиж, ти зухвальнице!

Сказавши то, король прискочив до дівчини, зловив еї лївою рукою за обі руки так сильно, що она аж голосно крикнула, а правою відхилив красненьку головку взад і поцїлував сестру, котра не давала ся і відтак з побігла до служниць та вернула з ними до своеї комнати.

Коли Атоси вже не було, відозвав ся Барт'я: Ти бідну малу за надто сильно стиснув, Камбізесе; она аж крикнула з болю.

Лице короля захмарило ся; вже хотів різко відповісти, але якось ще здержав ся і звертаючись до дому відозвав ся: Ходи тепер до матери; она просила мене, щоби я тебе привів до неї зараз, скоро лиш вернеш. Жінки, як звичайно, не можуть тебе діждати ся! Нїтетіс казала менї, що ти й Єгиптиянки очарував своїми білявими кучерами та рожевим лицем. Моли ся завчасу до Мітри, щоби дав тобі вічну молодість та охоронив від зморщків старости!

— Чи хочеш тим сказати — спитав Барт'я — що у мене нема ніякої такої чесноти, котра би була окрасою і старости?

— Я нікому не поясняю моїх слів. Ходи!

— А я буду просити тебе, щоби ти дав менї нагоду доказати, що я не менше як і кождий Перз можу повеличати ся мужескими чеснотами.

— Оклики радости Вавилонцїв могли тебе переконати, що не треба тобі ніяких дїл, щоби позискати їх похвалу.

— Камбізесе!

— Ходиж бо! Війна з Масаґетами за плечима; будеш міг показати, хто ти і що можеш.

За кілька хвиль опісля лежав вже Барт'я в обнятях своеї слїпої матери, котра з бючим серцем дожидала нетерпеливо свого любимця. Тепер коли наконець почула его голос і руками дотикала ся его голови, забула она на все инше і радуючись вернувшим домів забула навіть на свого первородного суна, на все могучого короля, котрий гірко усьміхаючись дивив ся, як щира матерна любов повною струею спливала на его молодшого брата.

---

[4]) Та й сей замок мав Небукаднезар побудувати; на цеглах бодай, які знайдено в румовищу коло Гіллах, було виписане клиновим письмом імя сего короля. Та ще й нинї знаходять ся там кусні поливаних образів.

[5]) Купа румовища в північній части Вавилона, звана Бабіл, показуе то місце, де були висячі городи. Там віднайдено ще слїди керниць і водопроводів, що були сполучені з Евфратом.

[6]) Молодим Перзийкам засилювано ковтки в уха звичайно в 15-ім роцї житя. Впрочім мусїли дівчата і хлопцї в пятнайцятім роцї оперізувати ся сьвятим шнуром званим „кості“. Лиш в ночи вільно було его здоймати. Ще й нинї роблять в Перзії такий шнур з всїлякими дивними церемонїями; він мусить бути сплетений з 72 ниток, а чорної вовни не вільно до него брати.

— **Наслідок надмірної відваги.** Перед кількома днями їхав зелїзничий інжинер Ів. Чайковский поспішним поїздом зі Львова до Тарнова. На стациї в Бежанові хотів висїсти, щоби від'їхати до Велички. Але що поспішний поїзд не задержує ся на згаданій стациї, то інжинер зважив ся на сьмілий скок тогдї, коли поїзд переїзджаючи стациєю вправдї троха зменшив скорість бігу, а все-таки їхав досить скоро — именно вискочив з воза. Скок був так нещасливий, що інжинер з цїлим замахом ударив головою о шину і забив ся на місци.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости:

Льокальний рух особовий: З днем 15 марта 1900 входить в жите додаток VI. до обовязуючих від 1 сїчня 1898 тариф для перевозу осіб, пакунків подорожних, посилок експресових і псів на зелїзницях льокальних в Галичинї і на Буковинї, позістають в заряді державнім. Цїна додатку 10 сотиків.

„Урядженеий дотепер лиш для руху особового перестанок Айхґрабен, на шляху Відень дворець західний-Амштетен в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Відни, буде отворений з днем 1 цьвітня 1900 також для руху пакункового.

Телеграми.

Відень 15 марта. Міністер просьвіти др. Гартель видав нові інструкциї для наук ґімназияльних, котрі заводять значнїйші зміни в научуваню.

Тулюза 15 марта. Помер тут нагле славний проповідник і писатель церковний, доминиканин, о. Петро Дідон.

Париж 15 марта. Ґенеральний комісар повідомив президента комітету вистави, що всї роботи мусять бути покінчені до вечера дня 13 цьвітня, бо отворене вистави відбуде ся безусловно дня 14 цьвітня.

Льондон 15 марта. Льорд Робертс телеґрафує з Блюмфонтен, що займив ту місцевість дня 13 с. м. і вивісив анґлійскі хоругви на державних будинках. Бури уступили на північ.

Курс львівский.

Дня 15-ого марта 1899.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	172·—	176·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	139·50	141·50
Акциї ґарбарні Ряшів	—·—	80·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	98·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·50	93·20
Банку гіпот. 5% преміов. . . .	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	98·30	99·—
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	99·80	100·50
4% листи застав. Банку краєв. .	95·50	96·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	94·30	95·—
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·30	95.—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·60	94·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·70	97·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101·20
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	100·—	101·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·50	93·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	59·60	62·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденский)	43·—	44·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденский)	22·20	23·—
Італ. черв. хреста (Курс віденский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденский)	66·—	68·—
Базиліка (Курс віденский)	13·—	14·—
Joszif (Курс віденский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·55
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·—	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

День

посп. відходить	особ. відходить	
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава

Ніч

посп. відходить	особ. відходить	
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

День

посп. приходить	особ. приходить	
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля

Ніч

посп. приходить	особ. приходить	
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

З самого малку роблено Камбізесови всяку его волю, кождий знак его очий був ніби приказом; длятого не міг він стерпіти, щоби хтось ему противив ся і длятого давав волю своїй ярости, коли би хто з его підданих, а він не знав инших людий лиш таких, важив ся в чім ему спротивити ся. Кирос, его батько, могучий завоеватель половини сьвіта, котрого великий дух підніс малий нарід Перзів, на верх шок земскої сили і умів позискати собі почесть у многих завоеваних племен, не мав спроможности виконувати в малім крузї родиннім того дїла виховання, котре ему супротив великих держав так чудно удало ся. — Він видів вже в хлопци Камбізесї будучого короля, наказав підданим слухати хлопця на слїпо, а забув, що хто хоче приказувати, мусить насамперед научити ся служити.

Жена его серця і его молодости, Касандана, привела була ему на сьвіт насамперед Камбізеса, відтак три доньки, а наконець, по пятнайцяти роках, Барт'ю. Первородний син перестав вже був давно пестити ся у своїх родителїв, коли молодший хлопець прийшов на сьвіт і став тим мізинком, котрого родителї старанно доглядали і пестили. Чудово красний, доброго серця і дуже миленький пізний накоренок, став ся був ніби оком в голові у батька і матери; они любили его дуже щиро, а з Камбізесом обходили ся лиш так, як того вимагала потреба. Наслїдник престола відзначив ся не в однїй війнї своєю відвагою і хоробростию; але его верховодлива, хорда вдача позискала для него лиш трусливих рабів, підчас коли ввічливий і доброго серця Барт'я мав в своїх товаришах заразом і любих приятелїв. Нарід наконець бояв ся Камбізеса і дрожав, коли він надходив, мимо щедрих дарунків, яких він не скупив, а щирого Барт'ю любив та видів в нїм образ помершого Кироса, „батька народу“.

Камбізес відчував то дуже добре, що він не може купити собі тої любови, яку виявлювано его братови добровільно зі всїх сторін. Не можна сказати, щоби він ненавидїв Барт'ю, але его то гнївало, що хлопця, котрий ще ніякими дїлами не заслужив ся, Перзи поважали і любили як би якого героя і добродїя. Все що ему не подобало ся, уважав він за несправедливе, а що уважав за несправедливе, то мусїв ганити, а его догана була від его дитинних лїт навіть для найбільших вельмож страшною.

Одушевлені оклики радости народу, обильні прояви любови его матери і сестри, а особливо же горяча похвала Нітетіси, з якою она відозвала ся о Барт'ї, викликали в нїм таку зависть, якої его серце доси ще не знало. Нітетіс сподобала ся ему незвичайно. Тота донька великого короля, котра піддала ся зовсїм его величи і так само як він погарджала всїм низшим від себе; тота женщина, що старала ся всїма силами виучити ся перскої мови, щоби лиш позискати его ласку для себе; та дївиця високого роду, котрої мати була Еллинкою, а котрої свого рода краса, на пів египетска, напів грецка, викликала в нїм яко щось нового, невиданого, неаби який подив, мусїла конче зробити на него велике враженє. Длятого тота щедра похвала, якою она обсипала Барт'ю розстроїла его і запалила искру зависти в его серци.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Securities Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературним напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєния потреб ума образованої женщини, запевняє її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим меньше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нинї вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи ім інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нинї сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марии Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).